SUSJ 1/10

Savolaisen Osakunnan hännänkannattaja
Perustettu vuonna 1946

Tämän Sujen sisältö:

3 Päätoimittajalta Uusi päätoimittaja ja Sujen tekijätiimi esittäytyy

4 Kuraattorj toivoo osakuntalaisilta lisää aktiivisuutta

5 HYY-kuulumisia. Uusi vuosi, uudet luottamustehtävät

6 Ruralian sennut "Mitäpä tuota selittämmään, tietäähän tuon kaekki tojista-mattakii, jotta savolaeset ovat lupsakkoo väkkee."

9 Senioriyhdistys osakunnan luontevana jatkeena Näin on, sanoo ex-inspi

10 Osakuntauutisia ja Juoruloita Tärkijätä ja tärkijämpee asijoo

11 Jouluratsastus Siilinjärvellä Fuksi nousi hevosen selkään

13 Maailmankansalaiset Savolaiset mualimalla

17 Eko-shoppaajan Helsinki: Ekologisia liikkeitä Helsingissä

20 Virkailijanvaihtokaronkka järjestettiin jälleen perinteisin menoin

22 Jutun takana: Laura Korhonen

25 Näyttämö muistoihin lyhytnovelli

26 Asuntola-asioita: asuntojen haku alkaa maaliskuussa

27 Sujen seikkailut tulevaisuudessa

SUSJ. Helsingin Yliopiston Savolaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1946. **Julkaisija:** Savolainen Osakunta, Mannerheimintie 5 A ylin krs., 00100 Helsinki. **Päätoimittaja:** Kiira Happonen, kiira.happonen@helsinki.fi, 044-2883225. **Kirjoittajat:** Marja Piira, Veera Tuovinen, Anne Hytönen, Mauno Kosonen, Emmi Savolainen, Kiira Happonen, Pinja Sipari, Laura Korhonen ja Jari Känninen. **Kuvat ja kuvitus:** Kiira Happonen, Ville Pulkkinen, Anne Hytönen, Janne Pasanen, Sari Suhonen, Anni Hirsaho, Mikko Pitkänen, Iina Remonen, Otto Virtanen ja Oskari Wäänänen. **Kieliasun tarkistus (artikkelit):** Anni Repo. **Taitto:** Oskari Wäänänen. **Painos:** 500 kpl. **Painatus:** Helsingin Yliopistopaino 2010. Joutsenmerkitty painolaitos. Susj-lehti ilmestyy 4 kertaa vuodessa.

Heipä hei savolainen huttuheimo! Tällä kertaa tervehdin teitä Susj-lehden uuden päätoimittajan ominaisuudessa.

Olen kulkenut pitkän tien ”ihan oikeaksi” päätoimittajaksi. Ala-asteen loppuvuosina perustin oman lehden, Hubba-Bubban, jonka nimesin paukkupurkkamerkin mukaan. Hubba-Bubba oli kuukausittain ilmestyvä noin kymmensivuinen läpyskä, johon ideoin ja kirjoitin itse kaiken: pääkirjoituksen, novellit, vitsipalstan, sarjakuvat... Olipa lehdessä haastattelujakin: muistan haastatelleeni mm. kypsään ikään ehtinyttä isoisääni, naapuriperheen brasilialaista vaihto-oppilasta, Tuusniemen kirjaston kirjastotätiä ja erästä Lintulan luostarin nunnaa. Hubba-Bubbaa tilasivat kummit, mummit, sedät ja tädit. Vuoden kestotilaus maksoi viisikymmentä markkaa. Kun lehti oli valmis, isä auttoi tulostamisessa, kopioinnissa ja nitomisessa ja sitten Hubba-Bubbat lähtivät ruskeissa kirjekuorissa ympäri Suomea.

Hubba-Bubba oli enemmän tai vähemmän osa elämääni aina yläasteen viimeiseen vuoteen asti, jolloin tein viimeiseksi jääneen lehden – se oli erikoisnumero, sillä lehden vakituinen ilmestyminen loppui jo aiemmin – sairasta isoisää piristääkseni ja uskollisia lukijoita muistaakseni. Sen jälkeen lehtihommat ja haaveet toimittajan urasta jäivät uusien mielenkiinnon kohteiden, kuten historian ja ympäristöasioiden, ottaessa niiden paikan elämässäni.

Innostus lehden tekoon heräsi uudestaan viime vuonna, kun liityin Sutta luotsaavan Remosen Iinan kirjoittajatiimiin. Kirjoitin vuoden 2009 jokaiseen lehteen ja huomasin nauttivani juttujen kirjoittamisesta suunnat- tomasti. Iinalta saatu positiivinen palaute kannusti jatkamaan. Vuoden lopussa olin vihdoin kypsynyt ajatukseen siitä, että minusta voisi tulla jälleen päätoimittaja.

Nyt kädessänne on uuden vuosikymmenen ensimmäinen Susj. Se on monella tapaa erilainen kuin minun Hubba-Bubbani. Sutta ei tehdä yhden hengen voimin, vaan apunani ovat olleet monet palstaa pitävät virkailijat, muut Suteen kirjoittavat osakuntalaiset, vinkkipankkina toimiva ex-päätoimittaja, oikolukija, kuvittajat ja Oskari Wäänänen, joka on ollut vastuussa tämän lehden taitosta. Päätoimittajuus on tuonut mukanaan uusia haasteita, mutta kun kohdeyleisönä on niinkin ihana porukka kuin te, hyvät osakuntalaiset, on lehden tekeminen antoisaa puuhaa!

Mukavaa kevättalvea toivottaen

Kiira

P.S. Otan mielelläni vastaan sekä palautetta että juttuideoita!

Allekirjoittanut on viidennen vuoden osakuntalainen ja opiskelee Helsingin yliopistossa ympäristöekonomiaa. Juuret ovat Kuopiossa.

Teksti: Kiira Happonen

Olen viimeaikoina miettinyt, miksi osakunnan kokouksissa käy vain pieni joukko osakuntalaisia. Koetaanko, ettei kokouksessa oikeasti päätetä mitään? Onko erilaisen mielipiteen ilmaiseminen vaikeaa? Tiedotetaanko asioista riittävän hyvin ja ajoissa? Tule kokoukseen, jos haluat vaikuttaa asioihin.

Kokouksella on ylin valta päätettäessä osakunnan asioista. Sen päätösten yli ei voi kävellä yksikään virkailija, ei edes kuraattori tai inspehtori. Itse asiassa kuraattorilla ja inspehtorilla ei edes ole äänivaltaa kokouksessa, koska he ovat osakunnan entisiä jäseniä. Asioista siis päättävät osakuntalaiset.

Osakunnan kokouksessa uskaltaa avata suunsa, vaikka olisikin jostakin asiasta eri mieltä kuin muut. Kuraattorina toivoisin osakuntalaisia osallistumaan aktiivisesti keskusteluun. Osakuntaneuvoston esityksille saa esittää niin kritiikkiä kuin kannatustakin, jokainen mielipide on tärkeä. Inspehtori toimii kokouksessa puheenjohtajana ja jakaa puheenvuorot. Ääneen taatusti pääsee, jos haluaa. Kuraattorina minulta saatetaan kysellä osakunnan mielipiteitä erilaisiin asioihin. Osakunnan kokouksessa voin kuulostella osakuntalaisten mietteitä ja välittää ilmapiiriä eteenpäin.

Joskus kokouksessa käsiteltävät asiat ovat vaikeita ymmärtää. Talouteen liittyvät asiat koetaan usein tällaisiksi. Olen itse toiminut osakunnan taloudenhoitajana kolme vuotta. Mennessäni esittelemään osakunnan kokoukselle talousarviota en suinkaan toivonut, että ehdotukseni hyväksyttäisiin mukisematta ilman muutosehdotuksia. Toivoin kommentteja ja keskustelua aiheesta. Minulta voi kysellä, jos kokousasioista jokin vaikuttaa vaikealta. Ja kokouksessakin voi hyvin esittää kysymyksiä, jotka askarruttavat mieltä. Yksi ongelma, joka osakunnan kokouksiin liittyy, on asioista tiedottaminen. Asialistan kohdat eivät aina selitä itseään täydellisesti. Yritän vaikuttaa tähän asiaan seuraavien kahden vuoden aikana.

Vuonna 2105 Savolainen Osakunta viettää 200-vuotisjuhlaansa. Siihen on melkoisen pitkä aika. Tänään minä muistan hyvin, kuinka osakunnan juomasarvi varastettiin vuosi sitten, ja tilalle hankittiin uusi. Mutta en mitä todennäköisimmin ole kertomassa asiasta 95 vuoden kuluttua. Tuskin olet sinäkään. Kun tuolloin vuonna 2105 julkaistaan osakunnan historiateos, pohjautuu se todennäköisesti suurelta osin arkistoista löytyviin pöytäkirjoihin. Eli osakunnan kokous ei vain tee osakuntaa koskevia päätöksiä, vaan se myös jatkuvasti kirjaa ylös osakunnan tapahtumia jälkipolville. Voi olla, että juuri sinun puheenvuorosi kokouksessa kirjoitetaan 200-vuotiaan Savolaisen Osakunnan historiateokseen.

Tervetuloa osakunnan kokoukseen!

Teksti: Marja Piira

Kuva: Ville Pulkkinen

Teksti: Veera Tuovinen

HYY-kuulumisia: Edaattorin terveiset

Uusi vuosikymmen on hurahtanut käyntiin, ja sitä mukaa myös me uudet edaattorit olemme päässeet mukaan HYY-hyörinään. Varsinainen edaattorikausi alkoi jo joulun alla uuden hallituksen valinnalla, talousarvion hyväksymisellä ja muihin osakuntien edustajistoryhmän jäseniin tutustumisella. Osakuntien edustajistoryhmä tapaakin muiden ryhmien edustajia tällä kaudella aktiivisesti, tavoitteena hyvien ja ennakkoluulottomien välien solmiminen kaikkiin ryhmiin. Uusi edustajistoryhmä on tähän mennessä tavannut jo HYALia ja Maailmanpyörää. Tapaaminen HELPin kanssa on sovittu helmikuulle.

Osakuntien kannalta uusi hallitus näyttää oppositiokauden jälkeen erittäin lupaavalta: 12-paikkaisessa hallituksesta istuu kolme osakuntalaista. Määrän lisäksi huomionarvoista on, että pätevien hallitusehdokkaidemme ansiosta meillä on hallussamme erittäin tärkeät ja vaikutusvaltaiset paikat: talousjohtokunnan ja HYY-yhtymän hallituksen puheenjohtajuus. Meitä savOlaisia ilahduttaa tietysti eniten nähdä oma viime kauden edaattorimme Anni Hirsaho hallituksen sosiaalipoliittisena vastaavana vastuualueinaan terveys, liikunta ja hyvinvointi. Annin päästyä hallitukseen edaattoritiimimme muodostaa tällä kaudella allekirjoittanut varaedaattoreinaan Otto Virtanen ja Katja Kastarinen.

Vuoden ensimmäisessä edustajiston kokouksessa hyväksyttiin hallitusohjelma kaudelle 2010. Muutamia esimerkkejä päätavoitteista ovat keskittyminen opiskelijan toimeentulon parantamiseen opintotukiuudistuksessa, maksuttoman koulutuksen puolesta puhuminen tulevien eduskuntavaalien alla ja opiskelija-asuntotilanteen parantaminen. Koska järjestöjen vuokrasopimukset kirjoitetaan aina kahdeksi vuodeksi kerrallaan, olisi nyt jälleen uuden tilajaon aika. Uutta tilajakoa päätettiin kuitenkin lykätä vuoteen 2011, sillä edellisen tilajaon mukaisia muuttoja ei ole vielä saatu vietyä loppuun. Tilajakoa ruvetaan kuitenkin valmistelemaan jo hyvissä ajoin tällä kaudella.

Vuoden alussa käynnistyi myös HYYn talouspaikkojen haku. Talouspaikkahaku jouduttiin kuitenkin avaamaan uudestaan talousjohtokuntaa ja kiinteistöjohtokuntaa lukuun ottamatta, sillä HYY-yhtymän hallitukselle asetettuja sukupuolikiintiötä ei saatu täytettyä. Myös valiokuntatoiminta pyörähti käyntiin tammikuun viimeisellä viikolla. Muistattehan kaikki, että valiokunnat ovat mitä erinomaisin keino vaikuttaa konkreettisesti opiskelijan asioihin ja niiden toimintaan voi mennä mukaan mihin aikaan kautta tahansa. Kokouksia on noin kerran kuussa, joten touhu ei liene liian kuormittavaa.

Näin vuoden alussa kaikki tuntuu vielä hieman uudelta ja ihmeelliseltä, mutta odotan innolla, että pääsen imeytymään toimintaan jokaista solua myöten. Jos tekee mieli kysyä tai kritisoida jotain edustajistoon liittyvää, saa minuun vapaasti ottaa yhteyttä. Edaattori toivottaa aktiivista ja inspiroivaa kevättä kaikille osakuntalaisille, älkää raatako liikaa ja muistakaa huolehtia hyvinvoinnistanne sekä nauttia opiskelijaelämän iloista!

Ruralian sennut:

Osakuntajäsenyys kuuluu savolaiseen identiteettiin

Olen aina ollut ylpeä savolaisuudestani. Siksi oli itsestäänselvyys liittyä Savolaiseen Osakuntaan, kun haaveeni yliopisto-opiskelusta toteutui. Osakuntajäsenyyteen kannustivat myös muutamat työpaikkani, Helsingin yliopiston Ruralia-instituutin, seniorit Mikkelissä. Päätin ottaa selvää, mikä sai nämä ruralialaiset aikoinaan liittymään osakuntaan – mitä osakuntalaisuus merkitsi heille opiskeluaikana ja mitä se merkitsee nyt.

Sain haastattelua varten kiinni Ruralia-instituutin Mikkelin yksikössä työskentelevät sennut tutkija Vesa Rouhiaisen, johtaja Pirjo Siiskosen ja erikoissuunnittelija Marjo Särkkä-Tirkkosen.

Kysyin heiltä, miksi he aikoinaan liittyivät osakuntaan, miten aktiivisia osakuntalaisia he olivat ja mitä osakuntalaisuus heille antoi. Kysyin myös, haluaisivatko he enemmän sennutoimintaa, mahdollisesti myös maakuntaan.

Hengenheimolaisia etsimässä

Rouhiaisen Vesa tunnustaa, ettei ollut järin aktiivinen osakuntatoiminnassa opiskeluaikanaan. – Bileissä toki tuli käytyä, kuinkas muuten, alun perin juvalainen Vesa tuumaa.

– Varmaan sitä aikoinaan, vuonna 1987, ajatteli, että osakunnasta löytyy tuttuja ja hengenheimolaisia – niin kuin löytyikin, muistelee Vesa. Osakunta oli mukava paikka esimerkiksi luentojen välillä piipahtaa lukemassa lehtiä tai vaikkapa tenttikirjaa. Myös osakuntalaitoksen pitkä historia tiettyine juhlineen ja rituaaleineen kiinnosti.
Vesa harkitsi sennujäsenyyttä opiskelun jälkeen,

Marjo Särkkä-Tirkkonen

Pirjo Siiskonen

Vesa Rouhiainen

mutta koska sennutoiminta on varsin Helsinki-keskeistä, osakunnan tilaisuuksiin ei oikein pysty osallistumaan. Vesa on kuitenkin edelleen osakunnan sähköpostilistalla, jonka avulla pysyy kärryillä osakunnan tapahtumista. – Eihän sitä koskaan tiedä, jos vaikka lähtisi taas mukaan, Vesa innostuu.

Mukavia osakuntamuistoja

Haukivuoren kasvattina Pirjo Siiskonen liittyi luonnollisesti Savolaiseen Osakuntaan. – Jotkut taktikoivat ja liittyivät Hämäläis-Osakuntaan, koska siellä sai käydä edullisesti syömässä, Pirjo muistaa. – Sehän on eettisesti epäsopivaa: savolainen opiskelija liittyy tietenkin Savolaiseen Osakuntaan!

Pirjo oli aktiiviopiskelija ja oli aktiivisesti mukana opiskelijapolitiikassa koko opintojen ajan. Osakunnassakin tuli oltua jonkin aikaa asuntolatoimikunnan jäsen. Pirjo oli mukana myös Antti Korpin tien ja Leppäsuonkadun talotoimikunnissa, ja Leppäsuonkadulla Pirjo oli Domus-radion toimittaja.

– Suuri merkitys oli sillä, että kun avioiduimme Sampon kanssa vuonna 1974, pääsimme osakunnan perheasuntoon Antti Korpin tielle, kertoo Pirjo. – Asuimme siellä vielä ensimmäisen lapsen, Ollin, syntyessä 1976. Valmistuin joulun alla 1976, ja muutimme ”omillemme” kesällä 1977.

Osakunnan juhlissa tuli käytyä silloin tällöin, ja Vinnillä luettiin maakunnan lehdet.
– Savolaisesta Osakunnasta tulee mieleen osakuntatalo ja sen kulunut portaikko, Antero Nederström (edesmennyt osakunta-aktiivi ja kunniajäsen), osakunnan laulukirja ja talakkunajuhlat, Pirjo muistelee. Seniorina Pirjo on osallistunut juhlavuoden vuosijuhliin ja pitänyt yhden luennon sennuille.

– Senioritoiminta on tosin Helsinki-keskeistä, ja siksi siihen on vaikea osallistua kaiken muun ohella, Pirjo toteaa. Osakunnan jäsenyys vahvisti savolaista identiteettiä ja yhteisöllisyyttä, joten Mikkelissä järjestettävään tapahtumaan voisi hyvin osallistuakin. – Ja Ruraliaan toivotamme osakuntaväen aina tervetulleeksi tutustumaan!

Osakunta-aktiivi oli monessa mukana

Ristiinalainen Marjo Särkkä-Tirkkonen liittyi Savolaiseen Osakuntaan heti opiskelujen alettua vuonna 1986. – Veljeni ja serkkuni olivat aikanaan aktiivisia osakuntalaisia, ja sitä kautta sain sitten tietoa osakunnasta, Marjo kertoo. ”Osakuntakummitätini” oli itsekin aktiivinen osakunnan jäsen, joten liekö aktiivisuus periytyvää?

Kunniataulukosta löytyy apuemännän, emännän, fuksimajurin ja neuvoksen virat. Osakunta merkitsi siis paljon kaikenlaisia tapahtumia ja aktiivista elämää opiskelun lisäksi. Marjo oli mm. Åressa laskettelemassa Erik Elinderin vieraana ja Kiertoilmakerhon perustajajäsen.

Osakunnan jäsenyys antoi Marjolle paljon: ystäviä, hauskoja juhlia ja tietoa akateemisista käyttäytymissäännöistä, kuten pukeutumisesta. Marjollakin oli osakunta-asunto Antti Korpin tiellä, ensin solu-, sitten perheasunto. – Itse asiassa osakunta oli osaltaan avittamassa tutustumisessa mieheeni, vieläpä menestyksekkäästi, Marjo naurahtaa.

– Nyt sennuna on ollut hiljaisempaa, mutta olen yrittänyt hyödyntää Savolaista Osakuntaa aina kun se on tuntunut tarkoituksenmukaiselta, muun muassa erilaisissa työhön liittyvissä yhteyksissä, Marjo toteaa.

Sennutoiminta maakunnassa voisi olla ihan

kivaa, mutta Marjo pohtii, mitä se voisi olla.
– Muutamalla henkilöllä ei paljon äksöniä vielä synny. Vai voisiko sen ottaakin haasteena, pannaan tuulemaan ja Mikkeli sekaisin!

Yksi asia on Marjoa jäänyt osakunta-ajoilta kaihertamaan. – En koskaan saanut organisoitua kesää niin, että olisin päässyt mukaan Tervikselle. Onko se jo liian myöhäistä?

Maakunnan sennut mukaan?

Savolainen Osakunta tuo sennuille mieleen hengenheimolaiset, mukavat muistot ja yhteiset tapahtumat. Ruralialaiset ovat yhtä mieltä siitä, että sennutapahtumia voisi hyvin olla myös maakunnissa. Osakuntalaisethan on nyt virallisesti kutsuttu vierailulle Ruralia-instituutin Mikkelin yksikköön, joten ei muuta kuin reissua järjestelemään!

Maakunnan sennujen ja osakuntalaisten yhteistoimintaa voisi edistää myös vaikkapa yhteiskuljetuksilla osakunnan yhteisiin tapahtumiin Helsinkiin. Ehkä seuraavissa talakkunajuhlissa onkin mukana myös Ruralia-instituutin sennujaosto verestämässä osakuntamuistojaan?

Kuten inspehtorimme Martti Nissinen totesi itsenäisyyspäivän juhlassa, ”olokee ylypeitä ittestänne, savolaesuuvvestanne ja murteestanne”. Savolainen Osakunta on osa savolaista identiteettiä, vanhaa kunnon me-henkeä parhaimmillaan. Toivottavasti se myös säilyy sellaisena – vuksista sennuun.

Anne Hytönen

Kirjoittaja, Vesannolta kotoisin oleva viestinnän opiskelija, ”tänään vuksi, huomenna sennu”, majailee nykyisin Mikkelissä.

Teksti ja kuvat: Anne Hytönen

Tieteellinen loppukaneetti:

Tämän laadullisen haastattelututkimuksen tulokset näyttävät korreloivan Susj-lehden 1/09 kyselytutkimuksen tulosten kanssa. Ko. tutkimuksen mukaan osakuntatoiminnan hyviä puolia ovat osakunnan ihmiset, perinteet ja yhteishenki. Tämän lisäksi osakunnan jäsenyys on merkinnyt ystävyyssuhteita sekä hyviä muistoja. Sen sijaan senioritoiminnan mahdollisuus ei juuri kiinnostanut. Tuoreen laadullisen haastattelututkimuksen mukaan tämä asiantila on korjattava.

Sama oekeitten immeisten kielellä:

Mitäpä tuota selittämmään, tietäähän tuon kaekki tojistamattakii, jotta savolaeset ovat lupsakkoo väkkee. Mukavat immeiset, pitkät perinteet ja jonnii sortin talakoohenkikii on sitä oekeeta osakuntalaesuutta. Jiäphän siitä sitä paetsi jottae kätteenki, nimittäin oekeita ystävijä ja makkeita muistoja. Mut oeshan tuo hyvä suaha arvostusta sennutoeminnallekkii – aenaki meijjän mielestä.

Senioriyhdistys osakunnan luontevana jatkeena

Inspehtorikauteni jälkeiset kaksi vuotta Savolaiset Seniorit r.y:n hallituksessa, jälkimmäinen niistä puheenjohtajana, ovat hujahtaneet tosi nopeasti. Kiitos tästä kuuluu reippaalle senioriväelle, jota löytyy paitsi hallituksesta myös sen ulkopuolelta, kaiken ikäisiä, sekä meitä ikäkeäkkiä että nuorempaa polvea. Ilahduttavasti yhä useammat siirtyvät heti valmistuttuaan mukaan sennutoimintaan välttäen näin ikävän katkoksen syntymisen, sennukaveritkin kun ovat enimmäkseen tuttuja.

Ja toimintaakin on tarjolla. Sennujen vuotuiseen ohjelmistoon kuuluu mm. viinipruuvi Helmilässä: tämän vuoden pruuvissa 29.1. maisteltiin yli 20 sennun voimin entisen kuraattorin Tuija Kurvisen valitsemia rieslingejä ja lisukkeena oli Juha Karvosen kasvattamista viinirypäleistä valmistettua taatusti kotimaista Ainoviiniä.

Vuosikokous pidetään 23.2. Helmilässä. Puheen pitäjäksi on lupautunut jäsenemme Afganistanissa, Satu Elo. Vinnillä julkistetaan 3.3. Jouko Kokkosen kokoama muistokirja Martti Ruudusta, järjestetään sennujen osakuntailta 29.3. ja juhlistetaan kevään tuloa seniorisitseillä 24.4. Viime syksyn tanssikurssille on luvassa jatkoa keväämmällä, ja syksyllä käydään ainakin keilaamassa ja juhlitaan pikkujoulua Annan päivänä 9.12. Viime vuoden Annan päivän juhlan yli 40 osanottajalle kävi pitämässä puheen lisalmen kaupunginvaltuuston puheenjohtaja, myös eduskunnan varapuhemiehenä tunnettu jäsenemme Seppo Kääriäinen.

Vuosikokouksen jälkeinen hallitus täydentää kuluvan vuoden ohjelmaa (kirjoitan tätä tammikuun lopussa). Selvää on, että osallistumme tänäkin vuonna osakunnan järjestämiin tilaisuuksiin, kuten vuosijuhlaan 20.2., sennuteemalla seilattavalle Tervikselle 15.–18.7. ja Talakkunoihin tuomiosunnuntain aattona marraskuussa.

Ulkomaansuhteita ylläpidetään lähinnä Ruotsiin ja Viroon. Antero Nederströmin muistoksi osakunnalle ja senioriyhdistykselle lahjoitetuista varoista on muodostettu yhteinen Antero Nederströmin muistorahasto, jonka hoitokunta miettii Tapani Laitisen johdolla varojen käyttöä erityisesti Viron suhteiden vahvistamiseksi.

Seniorit alkavat olla kiitettävästi sähköpostin tavoitettavissa, toivottavasti pian kaikkikin, sillä tarkoitus on siirtyä yhä enemmän sähköiseen viestintään. Sennujen kuulumisiin voi jatkossa tutustua myös hiljattain avatussa, tiedottajamme Anu Korhosen ylläpitämässä Keäkkä-Susj-blogissa. Tarkoitus on viritellä yhteistyötä Helsingin yliopiston Alumniyhdistyksen kanssa, mm. tiedottamisessa.

Osakunta-aktiivi Teppo Hakkarainen on osuvasti todennut Savolaiseen Osakuntaan kuulumisen tarkoittavan sitä, että laulaa kyyneleet silmissä Kallavettä – vaikka on kotoisin Savonlinnasta. Säämingistä kotoisin olevana voin todistaa, että sama koskee myös senioriyhdistykseen kuulumista – miulle riittää itse asiassa pelkkä Kallaveen kuunteleminenkin.

Onnellista vuoden jatkoa toivotellen

Mauno Kosonen

Seniorihallituksen puheenjohtaja

Teksti: Mauno Kosonen

JUORULOITA...

SOLlin sankaritenori tajusi, ettei vuori tule luokse, vaan on lähdettävä vuoren valloitukseen. Ehkä kulta on Kalliossa?

Savolaisen osakunnan museotoimikunta järjestää kesäretken Etelä-Savon vesillä.

Seireenit unohtivat isoveljen valvovan silmän.

Nysse tuli, sano SOSSun synnyttäjä ja lähti Tampereelle.

Emäntää ehdittiin jo epäillä kaksinnaimisesta, mutta onneksi syksy kuluikin susiparina sian estettyä edelliset häät.

SOL yöjuoksulla uuden johtajan innoittamana. Löytyikö Pablo viltin alta?

Juorut tarjosi salainen juorutoimitus

Osakuntauutisia

Sennujen Keäkkä-Susj -blogi avattu

Osakunnan alumniyhdistyksen eli Savolaisten senioreiden kuulumisiin voi tutustua vastedes myös uudessa Keäkkä-Susj -blogissa osoitteessa:
http://savoseniorit.wordpress.com/
Sivustolle päivitetään juttuja ja kuvia mm. sennujen tapahtumista.

Vinnikamera toimii taas

Vinnikamera on palannut käyttöön remontin jäljiltä. Kamera on siirtynyt uuteen osoitteeseen: http://vinni.savolainenosakunta.fi/ Uuden salasanan voi käydä kurkkaamassa Vinnin ilmoitustaululta tai toimiston seinältä. Ethän levitä salasanoja ulkopuolisille.

Kulukorvauskäytännöt muuttuvat

Kulukorvauspyynnöt on toimitettava jatkossa taloudenhoitajalle viimeistään kahden kuukauden kuluttua kulujen toteutumispäivästä. Tämä helpottaa niin taloudenhoitajan kuin tapahtumanjärjestäjänkin toimintaa.

Martti Ruudun muistojulkaisu

Aikanaan mm. osakunnan kuraattorina ja SOLlin kuoronjohtajana toimineen ja osakunnan kunniajäseneksi valitun Martti Ruudun (1910-2005) muistojulkaisu julkaistaan maaliskuussa 2010. Julkaisun toimittaa Jouko Kokkonen.

Jouluratsastus Siilinjärvellä

Teksti: Emmi Savolainen
Kuvat: Janne Pasanen ja Sari Suhonen

Tapaninpäivänä 2009 joukko savOlaisia osallistui Siilinjärven Ratsastuskeskuksessa pidetylle kahdelle ratsastustunnille, joiden ohjaajana toimi Sari Suhonen, osakuntalainen hänkin. Ensimmäinen tunti oli suunnattu ensikertalaisille ja toinen tunti joskus aiemmin hevosen selässä olleille. Osallistujia oli yhteensä kolmetoista. Suurin osa porukasta suuntasi tuntien jälkeen Kuopioon Tapsan tansseihin.

”Tapaninpäivänä jouluratsastus, mukaan toivotaan erityisesti ei koskaan ratsastaneita”, kuului sähköpostilistan kautta saapuneen viestin sisältö. Pitkään epäilin, uskaltaudunko mukaan, kun aiempi ratsastuskokemukseni rajoittui talutetun ponin selässä istumiseen noin 15 vuotta sitten Särkänniemessä. Toisen kutsun kolahtaessa sähköpostiin rohkaistuin tiedustelemaan lisää ja lopulta ilmoittautumaan mukaan.

Vuosia ratsastaneiden ja silmissäni hevosasioiden puoliammattilaisten ystävieni hehkutettua heppaharrastusta aloin tuumia, että voisi olla kiintoisaa tutustua noihin suuriin nelijalkaisiin hirnuviin otuksiin, jos tilaisuus tulisi. Tiesin hevosten olevan saaliseläiminä varsin säikkyjä, ja siksi suurin pelkoni tallille mennessä olikin, että tietämättömyyttäni teen jotain sellaista, joka saa hevoset säikähtämään. Koiraharrastuksessa olen tottunut toimimaan eläinten kanssa, mutta peto- ja saaliseläinten erilaisen käyttäytymisen vuoksi jännitin hevosten kohtaamista.

Tunnit ohjannut Sari Suhonen ja Heli Mönttinen Doza-hepan karsinassa.

Ratsastukseen osallistuneet savOlaiset asettuivat tallikissa Pillin kanssa ryhmäkuvaan. Kuvasta puuttuu muutama osallistuja.

Tapaninpäivänä suuntasin osakunnan järjestämälle ratsastustunnille Siilinjärven Ratsastuskeskukseen. Käytyämme ensin tunnin ohjanneen Sari Suhosen kanssa läpi hieman yleisiä asioita ratsastukseen liittyen haimme hevosten varusteet ja menimme talliin laittamaan ratsuja kuntoon tuntia varten. Varusteiden kirjo hämmensi, mutta kaikki hevoselle tarpeelliset varusteet löysivät kuitenkin paikkansa. Opin, että hevosten harjaus ei ole vain pienten heppahullujen lempiharrastus, vaan sillä on tärkeä merkitys hiertymien ehkäisyssä ennen satulan paikalleen laittoa. Kokeneet tuntihevoset eivät kummastelleet outoja tyyppejä karsinoissaan, vaan käyttäytyivät rauhallisesti. Ratsuni Sanni jopa puski olkaani vasten, mikä kuulemma on hevoselta ystävällinen ele. Olin otettu siitä.

Maneesissa koitti satulaan kapuamisen aika. Ennen tuntia olin vakuuttunut, ettei se onnistuisi minulta ilman vinssiä, mutta niin vain onnistuin kampeamaan itseni satulaan. Taluttajana toiminut nuori, mutta kokenut hevosharrastaja neuvoi minua kärsivällisesti. Myös Sannin rauhallinen käytös sai alussa vaivanneen jännityksen hälvenemään. Harjoittelimme, miten hevonen lähtee liikkeelle ja pysähtyy sekä kääntyy, myöhemmin saimme kokeilla myös ravin nostamista. Yllättävän hyvin hevosen ohjailu onnistui ensikertalaiselta, missä ei vähäisin osuus ollut moneen tottuneella tuntihevosella.

Pakkasen paukkuessa varpaat ja sormet olivat tunnin jälkeen niin kohmeessa, että ratsastusvuoron luovuttaminen seuraaville osakuntalaisille tuntui houkuttelevalta idealta. Hevoset osoittautuivat hyvin sympaattisiksi ja viehättäviksi eläimiksi. Kokonaisuudessaan ratsastus oli oikein mukava kokemus, enkä lainkaan ihmettele, miksi monet jatkavat harrastusta myös lapsuusvuosien jälkeen.

MAAILMANKANSALAISET

Teksti: Kiira Happonen

Kuvat: Anni Hirsaho ja Mikko Pitkänen

Piirrokset: Iina Remonen ja Oskari Wäänänen

Vaikka Vinnillä viihtyykin hyvin, välillä myös osakuntalaisen mieli halajaa ulkomaille. Näin kävi myös viime vuonna, jolloin savOlaisia oli vaihto-opiskelemassa tai muuten vaan pidempään oleilemassa ainakin kolmella eri mantereella. Tapasin osan näistä savolaisista maailmankansalaisista ja kyselin heiltä millaista vaihdossa oli ja mitä siellä oppi. Aihe on ajankohtainen itsellenikin, sillä opiskelin viime syksyn Etelä-Dakotassa Yhdysvalloissa.

Vuonna 2009 vaihdossa olleita osakuntalaisia:

Mikko Pitkänen ja Anne Holopainen, Ludwig-Maximilians-Universität, München, Saksa (2008–09)
Anni Hirsaho, Pécsin tiedeyliopisto, Pécs, Unkari (syksy 2009)
Veera Tuovinen, Uppsalan yliopisto, Uppsala, Ruotsi (kevät 2009)
Elina Kuosmanen, matkustelua ja työntekoa, Australia ja Uusi-Seelanti (syksy 2009)
Kiira Happonen, South Dakota State University, Etelä-Dakota, Yhdysvallat (syksy 2009)
Tämän lisäksi myös esimerkiksi inspehtori itse vietti aikaa Amerikan mualla.

Haastattelu alkoi ”helpolla” kysymyksellä: mikä oli vaihdossa parasta? Uusiin, eri maista kotoisin oleviin ihmisiin, uuteen kulttuuriin ja kohdemaan opiskelijaelämään tutustuminen nousi kaikilla ykkösjutuksi. Myös se, että sai hetkeksi irtautua arkielämästä ja elää ”helppoa opiskelijaelämää” – tai Elinan tapauksessa pitää opiskelutaukoa – ilman sen kummempia velvollisuuksia koettiin mukavaksi asiaksi. Esimerkiksi Anni koki vaihtoajan hyväksi vastapainoksi HYY-jutuille, joissa hän on ollut aktiivisesti mukana. On totta, että kun vaihdossa ollessa ei ole järjestövirkoja tai muita luottamustehtäviä, vakioharrastuksia tai perhettä, jonka luona vierailla, vapaa-aikaa tuntuu olevan mukavan paljon verrattuna arkeen koto-Suomessa.

Mikä sitten oli kohdemaassa erilaisinta verrattuna Suomeen? Mikon mielestä saksalainen opiskelijaelämä oli siinä mielessä erilaista, että järjestöjä oli paljon vähemmän kuin Suomessa. Saman havainnon teki Anni: järjestötoiminta ei ollut Unkarissa iso juttu, joskin esimerkiksi saman vuosikurssin opiskelijoista muodostui usein tiiviitä porukoita. Ruotsissa taas osakunnat olivat opiskelijaelämän keskiössä, mihin saattoi tosin osittain vaikuttaa niiden pakkojäsenyys. Saksassa jalkapallokulttuuri oli todella näkyvä ja alkoholikulttuuri erilainen kuin Suomessa siinä mielessä, että ravintoloissa ja baareissa ei ollut tapana örveltää ja siellä näki myös perheitä ja eläkeläisporukoita.

Anni pani Unkarissa merkille köyhyyden: unkarilaisen keskimääräinen kuukausipalkka on

kuulemma vain 400–600 euroa. Yhteiskunnassa oli havaittavissa myös epävarmuutta ja epäluottamusta, sillä siirtyminen kapitalismiin ei ole sujunut ongelmitta. Elinan mielestä australialainen yhteiskunta oli aika samanlainen kuin suomalainen, vaikka maapallon toisella puolella oltiinkin. Ihmiset tosin olivat ystävällisempiä. Veera taas yllättyi siitä, että

Anni ja portugalilainen Mariana Tonavan ylittävällä sillalla Budapestissa

Mikko, Anne ja saksalainen alppimaisema

ruotsalainen yhteiskunta poikkesikin aika paljon omastamme. Miehet olivat kuulemma feminiinisempiä ja pukeutumistyyli kovin yhtenäinen, mikä johti siihen että kaduilla kulki toisinaan ”kloonimallinukkeja”. Hauska tapa oli Veeran mielestä ”Flogsta skriket”: alueella, jolla oli pelkkiä opiskelija-asuntoja, asukkaat avasivat joka ilta kymmeneltä ikkunansa ja huusivat kurkku suorana vastalauseena opiskelulle. Pitäisiköhän tällaista uutta stressinpurkutapaa kokeilla myös AKT:llä ja RLT:llä?

Entä miten paikallinen elämänmeno erosi suomalaisesta? Elinan mukaan australialaiset olivat enemmän ”laid back” eivätkä ihmiset olleet yhtä täsmällisiä kuin suomalaiset, joille yli viiden minuutin myöhästyminen on jo monesti kiusallinen juttu. Mikko pani merkille, että saksalaiset perheet olivat usein sunnuntaisin liikkeellä viettämässä yhteistä aikaa esimerkiksi biergarteneissa kauppojen ollessa kiinni. Tällaista perheiden yhteistä ajanvietto soisi näkevän enemmän Suomessakin. Anni oppi pian, ettei läheskään kaikilta unkarilaisilta asiakaspalvelijoilta kannattanut odottaa englannin kielen taitoa. Siinä sitten tajusi, että ihminen tulee kyllä toimeen yllättävän vähällä kommunikaatiolla.

Veera havaitsi, että opiskelu oli Uppsalassa säännöllisempää ja läsnäolo kontrolloidumpaa kuin Suomessa: luennoilla käytiin baari-iltojen jälkeenkin. Samanlainen meininki oli Yhdysvalloissa: luennoilta ei oltu poissa muuten kuin hyvästä syystä – poikkeuksen muodostivat toisinaan lähinnä eurooppalaiset vaihtarit. Uppsalassa pubit ja klubit täyttyivät joka ilta lukuisista opiskelijoista, ja tanssilattialle mahtui harvoin tanssimaan. Kuinka usein tällainen tilanne tulee vastaan suomalaisessa baa-

rissa tavallisena iltana?

Vaikka ulkomailla olikin mukavaa, joitain asioita Suomesta silti kaivattiin. Mikko, Elina ja kirjoittaja itse kaipasivat suomalaista saunaa, etenkin kylmempinä aikoina. Elina kertoo yllättyneensä sitä, miten paljon myös ruisleipää voi kaivata. Mikko ikävöi suomalaista muovirahakulttuuria – Saksassa kun kortti ei kaikkialla käynyt ja käteistä oli aina pidettävä varalla.

Annin kanssa totesimme, että suomalaista karkkia tuli ikävä – täällä kun on paras valikoima! Anni ikävöi hieman yllättäen myös Suomen säätä, Unkarissa kun syksy ja talvi tulivat hyvin myöhään. Veera kaipasi maksalaatikkoa ja SOLlia. Itse ikävöin saunan lisäksi julkista liikennettä, sillä liikkuminen kaupunkien ja osavaltioiden välillä ilman omaa autoa oli Yhdysvaltain keskilännessä lähes mahdotonta.

Mitä sitten on kotiin tultua jäänyt kaipaamaan kohdemaasta? Anni jäi kaipaamaan ihmisiä, rentoja aikatauluja, Unkarin hintoja (esim. alkukeitto + pääruoka parilla eurolla) ja edullisia herkkuja. Herkut ja tuoreet sämpylät jäivät myös Mikon mieleen, sillä nykyinen urheiluohjaaja kertoi kaipaavansa leipomoita, joita oli Saksassa melkein joka kadunkulmassa. Pilke silmäkulmassa Mikko huomautti ikävöivänsä myös kauppojen vaikuttavaa juomatarjontaa ja saksalaista byrokratiaa – aika tylsää kun Suomessa ei saa käydä seitsemällä eri tiskillä täyttämässä lomakkeita ja hakemassa leimoja saadakseen bussikortin!

Australiassa useita kuukausia kierrellyt Elina kertoi ikävöivänsä aurinkoa, olihan Australiassa sentään kesä hänen palatessaan Suomeen. Veera jäi ikävöimään Ruotsista omien sanojensa mukaan kaikkea, erityisesti paikallista osakuntaelämää ja kahvilakulttuuria sekä opiskelijahistoriaa huokuvaa Uppsalan kaupunkia. Minä jäin kaipaamaan kavereiden lisäksi halpaa ravintolaruokaa ja superystävällisiä ihmisiä, vaikka ainaiset hymyllä höystetyt ”how are you” -kyselyt tuntuivatkin joskus hieman feikeiltä.

Vanha klisee pitää paikkansa: ulkomailla opiskelu (tai oleilu) avartaa kummasti maailmankuvaa, ja sen jälkeen näkee myös kotimaan hieman uusin silmin. Annille vaihtokokemus toi lisää ymmärrystä eri kulttuureja kohtaan. Oli mielenkiintoista huomata, miten omistakin ajatuksista osa on kulttuurisidonnaisia. Unkarin ja Suomen yhteiskuntien erot panivat miettimään myös historian kulkua ja sitä, millaisen leiman historia lyö ihmisiin. Elina huomasi, että elämä on pohjimmiltaan aika samanlaista myös ihan toisella puolella maailmaa. Mikko koki saaneensa lisää itsevarmuutta kielten puhumiseen – saksan taitoihin tuli huomattava parannus ja muutenkin ymmärsi, ettei jokaisesta pikku kielioppivirheestä tarvitse välittää. Veeralle vaihto opetti paljon uusia asioita hänestä itsestään. Myös arvostus pohjoismaista koulutus- ja sosiaalihuoltosysteemiä sekä suomalaista opintotukijärjestelmää kohtaan nousi. Ruotsissa opiskelu oli lainapainotteisempaa ja tukikin vain puolet siitä mitä meillä. Veera kiteytti hyvin sen, miltä meistä kaikista vaihtareista ehkä tuntuu: ”Opin arvostamaan toisia ja suomalaista kulttuuria aivan eri tavalla ja uusista näkökulmista kuin aiemmin.”
So true.

EKO-SHOPPAAJAN HELSINKI

Elämme kulutusyhteiskunnassa. Kuluttaa voi kuitenkin monella eri tavalla, enemmän tai vähemmän ympäristöystävällisesti. Viher-Hukka listaa tällä kertaa helsinkiläisiä paikkoja, joita suosivan hiilijalanjälki pysyy pienenä. Ekologinen ruoka on kasvista, luomua ja lähiruokaa, muoti luomua ja kierrätettyä ja kauneus luonnonmukaista.

KAUPAT

Ruohonjuuri on jo 1980-luvulla perustettu ekokuluttajan mekka. Runsas valikoima luomuruokaa, kosmetiikkaa, paperitavaraa ja vaikka mitä muuta. Myymälät Kampissa ja Itäkeskuksessa.
Salomonkatu 5 ja Itäkatu 5

Ekolo on Kalliossa sijaitseva pienempi vastine Ruohonjuurelle. Plussana viikoittaiset luomuvihanneskorit. Valikoimissa myös vaatteita ja kenkiä.
Porthaninkatu 1

Galleria Keidas on pieni luomuruokakauppa Kalliossa. Samalla se on myös symppis luomukahvila.
Fleminginkatu 7

Maatilatori Eat&Joy myy Lasipalatsissa pientuottajien herkkuja, lähiruokaa ja luomua.
Mannerheimintie 22–24

Juuren puodin konsepti on pääosin sama kuin Maatilatorinkin. Sen toimii Ravintola Juuren vieressä.
Korkeavuorenkatu 27

RAVINTOLAT JA KAHVILAT

Kasvisbaari on Kuvataide-akatemian ihana opiskelijaravintola, joka tarjoaa maukasta kasvisruokaa opiskelijahintaan.
Kaikukatu 4 B

Zucchini on kehuttu lounasravintola, jossa jatkuvasti vaihtuva herkullinen kasvisruokalista.
Fabianinkatu 4

Vegemesta on vegaaninen hampurilaisravintola ja grillikioski. Kokeile maistatko eron vegepihvin ja tavallisen pihvin välillä. Luulen, että et!
Vaasankatu 6

Sis. Deli+ Café on pääosin luomua tarjoava kahvila, jossa myös sunnuntaibrunssi luomuna. Kaksi toimipaikkaa.
Kalevankatu 4 ja Korkeavuorankatu 6

Enjoy it. tarjoilee myös paljolti luomua Ruttopuiston kulmalla. Mukava tunnelma ja hyvä aamupalamainen sunnuntaibrunssi.
Annankatu 15

MUOTI

Helsingissä on vain pari ekomuotimyymälää. Siksi tähän listaukseen on otettu mukaan myös muutama nettikauppa.

The Greendress Punavuoressa myy eettisiä ja ekologisia muotiluomuksia, vintagea ja kustomoituja vaatteita sekä tekee mittatilaustöitä.
Laivurinkatu 41

Bling myy tyylikästä kierrätys- ja muuta ekomuotia Töölössä: vaatteita, asusteita ja koruja.
Sandelsinkatu 6

SECCO shop myy kierrätysmateriaaleista tehtyjä vaatteita, asusteita, koruja ja sisustusesineitä Punavuoressa.
Fredrikinkatu 33

Vihreä kauppa myy muodikkaita vaatteita, koruja ja laukkuja, jotka on valmistettu mm. luomupuuvillasta tai hampusta.
www.vihreakauppa.com

Yalo on toinen ekologisesti ja eettisesti valmistettujen tyylikkäiden vaatteiden, korujen ja laukkujen nettikauppa.
www.yalo.fi

Idun's apple on ekologinen ja eettinen kenkien nettikauppa.
www.idunsapple.fi

Kaivarin kanuuna on eiralainen kirpputori, jossa myydään designvaatteita ja muuta tavaraa.
Merikatu 3

Valtteri on Suomen suurin ympärivuotinen kirpputori. Se on auki keskiviikkoisin, lauantaisin ja sunnuntaisin. Kierrätetty on aina ekologisempaa kuin uutena ostettu.
Aleksis Kiven katu 17

Ompelimo Hyvä sauma korjausompelee ja tekee mittatilaustöitä, jolloin vaatteiden elinikä pitenee.
Orioninkatu 4

Myös **Remake EkoDesign** (*Hämeentie 7 LH 3*) ja lukuisat muut ompelimot pyrkivät samaan.

KAUNEUS

Googlaamalla löytää lukuisia ekokampaamoita ja kauneushoitoloita, joissa käytetään ja myydään vain luonnonmukaisia hiustenhoitotuotteita ja kosmetiikkaa. Tässä muutama esimerkki.

Vihreä Kampa Töölössä.
Ilmarinkatu 10 b

Ekokampaamo Fa´Milja
Hakaniemessä.
Hämeentie 7

Organic Beauty House on kauneushoitola Töölössä.
Caloniuksenkatu 6

Bottega Verde myy italialaista luonnonkosmetiikkaa ihan keskustassa.
Aleksanterinkatu 50

Ekokauppa Eedenin Puutarha myy kosmetiikan ja pesuaineiden lisäksi myös muuta ekologisesti tuotettua tavaraa.
Uudenmaankatu 33

Tutustu ympäristöystävälliseen kuluttamiseen myös osoitteissa www.suosiekoa.fi ja uusimusta.squarespace.com. Uusi Musta on sivusto, jossa käsitellään naistenlehdistä tuttuja teemoja ekologiselta ja eettiseltä kantilta.

Teksti: Pinja Sipari

MAANINKA

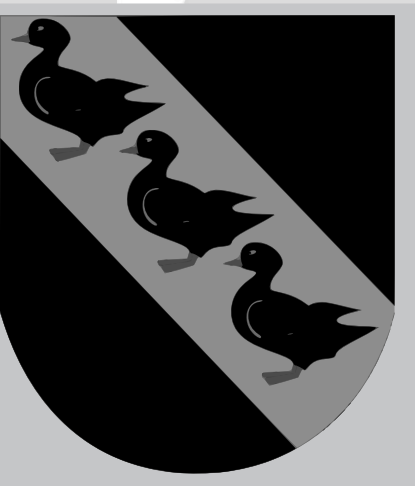

Maaninka on luonnonkaunis kunta 45 km Kuopiosta luoteeseen. Se sijaitsee Kuopio–Iisalmi-vesireitin varrella ja on osakuntalaisille tuttu useammalta Tervahöyry-reissulta. Asukkaita on vajaa neljätuhatta ja maatalous on edelleen vahva työllistäjä.

Maaningan kuuluisin nähtävyys lienee Suomen korkeimmaksi vapaana virtaavaksi vesiputoukseksi mainittu Korkeakoski, jonka jo Zacharias Topelius kuvasi aikanaan Suomen nähtävyyksiä -kirjasarjassaan.

1500-luvun puolivälissä perustettiin Maaningan Tavinsalmelle kuninkaankartano hallinnon ja veronkannon keskukseksi. Kartanon ympärille perustettu Tavinsalmen hallintopitäjä kattoi lähes koko nykyisen Pohjois-Savon alueen. Pohjois-Savon maakuntapäiväkin liittyy juuri Tavinsalmeen: se on kuningas Kustaa Vaasan 15.8.1547 antaman käskykirjeen päivämäärä.

Valitettavasti hallintopitäjän kirkkoa ei kuitenkaan rakennettu kartanon välittömään läheisyyteen vaan kauemmaksi Kuopionniemelle, jonne muodostui sitten Pohjois-Savon alueen keskus ja myöhemmin Kuopion kaupunki. Varsinainen Maaningan kunta on irrotettu Kuopion pitäjästä 1872.

Hallintopitäjä elää edelleen kunnan vaakunassa. Vaakunan selitys kuuluukin: ”Mustassa kentässä kultapalkki, jossa kolme mustaa, punavaruksista, seisovaa sorsaa hirsittäin.” Vaakunan on suunnitellut vuonna 1952 Gustaf von Numers.

Teksti: Jari Känninen

Virkailijanvaihtokaronkka

Teksti: Laura Korhonen
Kuvat: Otto Virtanen

Niin tuli jälleen uusi vuosi, ja SavOssa vaihdettiin uudet (tai ei niin uudet) virkailijat vanhojen tilalle. Heti pöytäjuhlan aluksi oli hienoa nähdä Marja Piiran ensimmäinen virallinen esiintyminen osakuntamme uutena kuraat- torina. Väkeäkin oli saapunut kiitettävästi paikalle: kuraattorinvaihdon kutsuvieraita oli kokonainen pöydällinen ja osakunnan omia virkailijoita kaksi pöydällistä.

Jo viime syksystä lähtien emännöinyt Aino Viren oli apuemäntineen loihtinut Italia-teemaisen ruokamenun tomaattimozzarellasalaatista lasagnen kautta herkulliseen suklaakakkuun. Uusi isäntä Esa Väisänen apuisäntineen piti huolta, että ruokailijoiden lasit pysyivät täynnä.

SOLin pienryhmä ilahdutti karonkkaväkeä tällä kertaa inspehtorin johtamana

Alkuruuan jälkeen kuultiin SOLlin pienryhmän lauluesitys inspehtori Martti Nissisen johtamana. Jaakko Mäntyjärven kahden romanttisen laulelman saamien suosionosoitusten myötä encorena kuultiin Heikin häät, joka hienoisista tulkinnallisista erimielisyyksistä huolimatta saatiin kunnialla loppuun. SOLlin lisäksi sitsaajia viihdytti Vinnivisa ja varsinkin sen bonuskysymys: mikä on Vinnin tärkein esine? Kysymyksen pohdinta herätti vilkasta keskustelua, ja vastaukset vaihtelivat piimäkaapin avaimesta isäntä- ja emäntäpariin. Uutta emäntää ja isäntää myös testattiin sokkotesteillä: keittiövälineitä kokeilemalla ja piimäkaapin antimia maistelemalla. Myös uusi kuraattori joutuin testiin, testattiinpa muun muassa piirustustaitoja edellisen kuraattorin muotokuvanmaalaustehtävässä.

Pääruuasta selvittyä päästiin kuraattorin ketjujen vaihtoon. Hetki taisi olla haikea sekä väistyvälle kurrelle Anu Korhoselle että inspehtorille, joka vaihtoi ”ensimmäisen kuraattorinsa”; Martti ja Anu kun aloittivat viroissaan yhtä aikaa kaksi vuotta sitten. Väistyvä ja uusi kuraattori saivat paljon tervehdyksiä ja muistamisia kutsuvierailta, niin kiitoksia tehdystä työstä kuin eväitä uusiin haasteisiin. Allekirjoittaneesta erityisen hienoa kuultavaa oli Kupolin ruotsinkielisten osakuntien tervehdyksen kaksikielisyys. Keskustelua käytiin kukin äidinkielellään, ja ymmärrys oli molemminpuolista. Toivottavasti myös pöydissä. Osakunta muisti Anua ja väistyvää Tiina-sihteeriä Susjmukeilla ja Anua lisäksi teepannulla.

Sekä tämän vuoden laulunjohtajat että useat

kutsuvieraiden joukossa olleet entiset laulunjohtajat ottivat tehtävänsä tosissaan: rapiiri heilui usein ja paljon niin kuin kuuluukin. Kun punsseja oli jo päästy maistelemaan, piti uusi kappalainen Esko Juutinen juhlaväkeä erinomaisesti viihdyttäneen ja naurattaneen emännän ja isännän vihkimisen. Mahat täynnä suklaakakkua olikin hyvä laulaa vielä viimeiset laulut, korjata pöytä ja aloittaa jatkot, jotka pääsivät alkamaan hyvissä ajoin.

Ilahduttavan paljon osakuntalaisia saapui paikalle viettämään kevätkauden avajaisbileitä ja viihtymään Vinnin hyvässä tunnelmassa. Huhu kertoo, että viimeiset juhlijat kömpivät Vinniltä alas vasta kymmeneltä sunnuntaiaamuna aamiaista nauttimaan. Mukavien juhlien lisäksi on paikallaan kiittää vuoden 2009 virkailijoita ansioituneesta työstä ja toivottaa uusille virkailijoille kaikkea hyvää sekä intoa ja innostusta virkojen hoitoon vuonna 2010.

Jatkoloilla innostuttiin tanssimaan

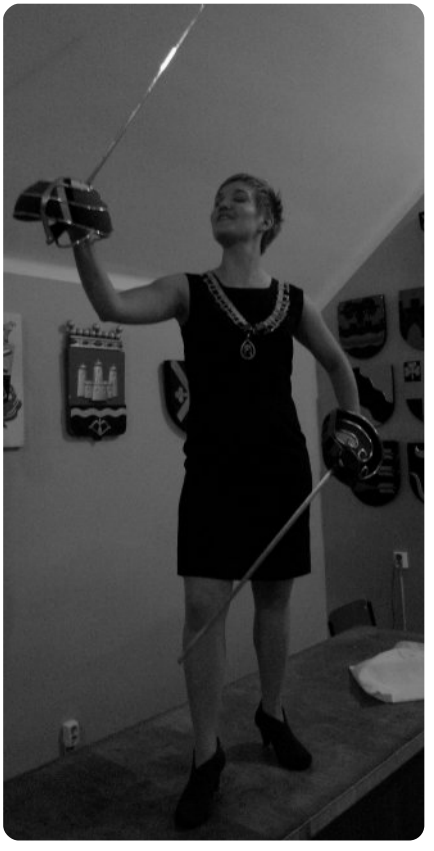

Väistyvä kuraattori asettui ikuistettavaksi rapiirit kädessä

Tässä uudessa sarjassa esitellään jatkossa yksi kulloisenkin Susj-lehden tekemiseen osallistunut osakuntalainen. Susj-tiimiin kuuluu päätoimittajan lisäksi liuta virkansa puolesta sekä omasta halustaan lehteen kirjoittavia ihmisiä, kuvittajia, oikolukija ja taittaja. Ilman heitä kaikkia Susj ei olisi Susj – lienee siis aika antaa näkyvyyttä niille, jotka ovat juttujen takana!

Ensimmäinen haastateltava on Laura Korhonen, joka kirjoitti tähän lehteen jutun virkailijanvaihtokaronkasta (s. 20-21). Aiemmin Laura on kirjoittanut Suteen mm. SOLlin kuoronjohtajasta sekä vuksinäkökulman osakuntalaisten Tarton reissusta.

Hei Laura! Mistä olet kotoisin ja monettako vuotta olet osakunnalla?
Olen Kuopiosta ja nyt toista vuotta osakunnalla. Kävin Kuopion lyseon lukion. (Päätoim. huom: Jeeee, Lyseo!)

Missä osakuntaviroissa olet ollut/olet nyt?
Viime vuonna olin kappalainen, tänä vuonna aloitin sihteerin tehtävissä.

Olet myös mukana SOLlissa ja SOSSussa. Mitä äänilajia ja soitinta edustat?
SOLlissa olen ykkössopraano. Ykkössopraanot laulavat aina sitä korkeinta ääntä. Olen myös toista vuotta SOLlin nuotistonhoitaja – tehtäviini kuulu käytännössä nuottien kopioiminen. SOSSussa soittimeni on sello.

Mikä sinun ”sossunimesi” on?
Sossunimeni on Kärppä. Ai että miksi? Ehkä siksi, että sellokoteloni on valkoinen, vähän niin kuin kärpän talvipuku. Tai sitten se vaan rimmaa niin hyvin, ”Kärppä Korhonen”.

Mikä on parasta osakunnassa?
Ihmiset, hyvä porukka. Tykkään myös akateemisesta juhlaperinteestä sekä siitä, että täällä on päässyt jatkamaan musiikkiharrastusta samanhenkisessä opiskelijaseurassa. En ajatellut olevani järjestöihminen, mutta tässä sitä nyt ollaan sihteerinä!

Mikä on lempilaulusi osakunnan laulukirjassa?
Hmm... Ehkä I östra Finlands skogar. Sitä laulettiin fuksivuonnani soihtukulkueessa varmaan kaksikymmentä kertaa, jäi hyvin päähän.

Kiitos!

Teksti: Kiira Happonen
Kuva: Ville Pulkkinen

VIRKAILIJALUETTELO 2010

Inspehtori: Martti Nissinen
Kuraattori: Marja Piira

Varsinaiset virkailijat

Toiminnanjohtaja: Ville Meriläinen
Taloudenhoitaja: Suvi Jentze-Korpi
Sihteeri: Laura Korhonen
Vuksimajuri: Anne Holopainen (kevät)
Emäntä: Aino Virén (kevät)
Isäntä: Esa Väätäinen (kevät)
Päätoimittaja: Kiira Happonen
Tilintarkastajat: Risto Hiltunen, Marika Lilja
Varatilintarkastajat: Sakari Ihantola, Jussi Karttunen
Neuvokset Antti Kirkkala, Ville Pulkkinen, Seila Pihanurmi, Iina Remonen

---

Muut virkailijat

Tietotekniikkasihteeri: Ville Pulkkinen
Huvipäällikkö: Sari Suhonen
Maakuntasihteeri: Jari Känninen
Kansainvälisten asioiden sihteeri: Elina Kuosmanen
Kulttuurisihteeri: Tanja Laatikainen
Opintosihteeri: Mikko Pitkänen (kevät)
Ympäristövastaava: Hanna Parri
Urheiluohjaajat: Mikko Pitkänen, Tanja Laatikainen
Kappalainen: Esko Juutinen
Seniorisihteeri: Jaana Auvinen
Laulunjohtaja: Katja Kastarinen
Varalaulunjohtajat: Pauno Komulainen, Veera Tuovinen
Musiikkimestarit: Anne Holopainen
Valokuvaajat: Maija Haka, Antti Kirkkala, Matti Mielonen
Historioitsija: Kim Kousa
Lipunkantajat: Anne Holopainen, Mikko Pitkänen
Varalipunkantajat: Suvi Jentze-Korpi, Kim Kousa
Apuemännät: Anni Hakkarainen, Annamaria Pekkarinen, Riina Puttonen, Riikka Ruuth
Apuisännät: Teija Hakkarainen, Esko Juutinen, Pauno Komulainen, Markus Laiho

---

Edustajat ja mestarit:

Vuosijuhlamestari: Otto Virtanen
Amiraali: Kari Föhr
Talakkunamestari: Valitaan myöhemmin
Edustaja HYY:n edustajistossa: Veera Tuovinen
Edustaja Osakuntalaisen Unionin hallituksessa: Mikko Pitkänen
Edustaja Osakuntien Yhteisvaltuuskunnan hallituksessa: Antti Kirkkala ja Iina Remonen

MIKKELI

Mikkeliä mainostetaan Järvi-Suomen sydämenä, onhan sen pinta-alasta lähes viidennes vesialueita. Mikkeli on Itä-Suomen hallinnollinen keskus, ja asukkaita siellä on vajaa viisikymmentä tuhatta.

Mikkelissä lienee ollut asutusta jo noin 6000 vuotta. Savilahden kirkkopitäjästä löytyy maininnat jo 1329 olevissa asiakirjoissa, tuolloin pitäjä kattoi koko Savon. Mikkelin pitäjästä löytyy ensimmäinen maakirja vuodelta 1541, vuonna 1664 Mikkelistä tuli myös hallintopitäjän nimi. Kirkonkylä sai markkinaoikeudet 1744, ja kaupunki siitä tuli viimein 1838, seitsemän vuotta Mikkelin läänin perustamista myöhemmin.

Nykyiseen kokoonsa Mikkeli on laajentunut kuntaliitoksin tällä vuosituhannella maalaiskunnan ja Anttolan sekä viimeisimmäksi Haukivuoren liittymisen kautta.

Mikkelin historiaan kuuluu olennaisena osana Suomen armeijan päämaja, joka siirrettiin sinne talvisodan alkuvaiheessa 3.12.1939. Uudelleen Mikkeli toimi päämajakaupunkina jatkosodan ajan 1941–44.

Päämaja näkyy vahvasti myös Mikkelin nykyisessä vaakunassa, joka on vuodelta 1943. Gunnar Clémentin suunnitteleman ja Eero Jokilehdon piirtämän vaakunan kuvaus kuuluu seuraavasti: ”Vaakunassa on poikittain jaettu kilpi, jossa kuvataan sen yläkentässä kultaisella pohjalla Suomen Marsalkan vapaaherra C.G.E. Mannerheimin marsalkansauvaa kaksin kappalein vinoristisuunnassa sekä alakentässä mustalla pohjalla ylöspäin suunnattu Savon maakunnan kultainen jousi, jossa jänne, nuolenkärki ja sulitettu pyrstö ovat hopeaa. Marsalkan sauvat muistona päämajan sijainnista sodan aikana.” Vaakunaa täydennettiin joulukuussa 1944, jolloin kaupunki sai liittää siihen IV:n luokan vapaudenristin.

Osakunnan kätköistä löytynee edelleen myös vanhoja Mikkelin kaupungin vaakunoita vuosilta 1838 ja 1922. Vanhimmassa vaakunassa on Savon maakunnan kreivinkruunun alla kaupungin perustajan Nikolai I:n nimikirjaimet H.I., keltainen poikkikenttä perustamisvuodella 1838 ja alaosassa Savon jousi. Vuosina 1922–1943 käytössä olleessa vaakunassa venäläisvallan tunnukset on karsittu ja yläosaa koristaa hopeinen tähti hopeasäikein ja kilven halkaisee kultainen hirsi.

Teksti: Jari Känninen

Näyttämö muistoihin

Teksti: nimimerkki Onerva
Piirros: Oskari Wäänänen

Aurinko paistoi juuri siihen pöytään, kuin osoittaen, että minun pitää katsella sitä. Ensin siihen pöytään istui tyttö ja poika. Tyttö laittoi laukkunsa viereiselle penkille saadakseen ehkä hieman etäisyyttä muihin kahvilassa olijoihin. Se tyttö hymyili ja piti päätä oikealle kallellaan. Ei ollut epäilystäkään, ettei pariskunta olisi ollut rakastunut. Poika nojasi päätään seinään, sillä hän halusi katsoa tyttöä silmiin, ja muuten se olisi ollut mahdotonta. Muistin hyvin, kuinka itsekin olin hymyillyt niin, että poskilihaksiin sattui, ja jäljitellyt huomaamattani toisen eleitä.

Heidän seuraansa liittyi pian toinen pariskunta. Tytön isot mustasankaiset silmälasit keikkuivat ison terävän nenän päällä. Tyttö vaikutti älykkäältä. Ainakin tytöt tunsivat toisensa todella hyvin, sillä keskustelu alkoi heti. Pojat jäivät vähän ulkopuolisiksi, ehkä heillä ei ollut juuri toisilleen mitään sanottavaa. Alkukankeuden jälkeen keskustelu alkoi soljua. Pystyin hyvin kuvittelemaan, kuinka puhe kääntyi syvälliseen elämän tarkoituksen pohtimiseen. Jossain vaiheessa kaikki olivat kadonneet. Ehkä he olivat vain kokoontuneet kahvilassa jatkaakseen matkaa jonnekin.

Siitä oli tasan vuosi. Juuri tällaisena aurinkoisena elokuun päivänä olin istunut kahvikupin ääressä tunteikkaan, älykkään ja herkän nuoren miehen kanssa. Vajaassa vuodessa siitä pojasta oli kasvanut mies, eikä se enää tarvinnut minua. Olin hukuttanut suruni seuraavaan vastaan tulevaan mieheen, mieheen joka oli ollut minun elämässäni aina. Olimme tunteneet jo kymmenen vuotta, enkä olisi koskaan voinut ajatella meistä tulevan mitään. Siinä nyt kuitenkin oltiin samassa kahvilassa ja samassa pöydässä, istumassa vastatusten. Usein sille riitti, kun mutisi vain jotain väliin. Se puhui taukoamatta sen harrastuksista tai töistä. Parasta oli, että se puhui koko ajan jotain tai oltiin koko ajan menossa jonnekin. Ei tarvinnut olla yksin ja murehtia.

Pöydässä oli kaksi viinilasia, molempien lasien takana nainen. Ei enää tyttöjä vaan naisia, sillä he olivat minun ikäisiäni, ainakin jo kolmissakymmenissä. Sen saattoi päätellä viinilaseista ja myös siitä, että toinen heistä yritti näyttää minihameessaan ja korkokengissä nuoremmalta kuin oli. Jollain tavalla asukokonaisuus ei vakuuttanut, vaikka nainen näytti olevan kovin kotonaan asussa. Mistäpä muustakaan kaksi naista viinilasien äärellä keskustelisi kuin miehistä. Vain joitakin sanoja tipahteli korviini. Käsitin, että toinen oli vasta löytänyt uuden miesystävän. Pystyin palauttamaan mieleeni omankin vuoden takaisen innostukseni.

– Kulta?
– Ymm…
– Kulta. Ethän sä edes kuunnellut.
– Joo, lähetään vaan.

Tervis tulloo tuasj!

Ajankohta on 15.-18.7.2010 ja paattina Wenno.
Lisätietoa reissusta tulee myöhemmin keväällä osakunnan nettisivuille ja sähköpostilistalle.

ASUNTOLA-ASIOITA

Säätiön asuntoja haettavana maaliskuussa

Seuraava Savolaisten Ylioppilaiden Säätiön asuntojen virallinen hakuaika on 1.-31.3.2010. Säätiö tarjoaa lähellä keskustaa sijaitsevia vuokriltaan edullisia asuntoja savolaisille tai sellaisiksi itsensä tunteville opiskelijoille.

Asunnot on ensisijaisesti tarkoitettu Helsingin yliopistossa opiskeleville Savolaisen Osakunnan jäsenille, mutta myös muissa korkeakouluissa ja ylioppilaspohjaisissa koulutusohjelmissa opiskelevat voivat hakea.

Perusasumisaika asunnoissa on neljä vuotta, kuitenkin vain valmistumislukukauden loppuun. Jatkoaikoja voi rajoituksetta hakea vuodeksi tai kahdeksi kerrallaan.

Säätiön asuntolat sijaitsevat Antti Korpin tiellä Koskelassa ja Rautalammintiellä Vallilassa. Vuokra-asunnoista kaksiot ja yksiöt on tarkoitettu pareille ja perheille, solut yksinasuville. Huoneistot/huoneet vuokrataan kalustamattomina.

Hakemuslomake ja lisätietoa asunnoista osoitteessa: www.savolainenosakunta.fi

Teksti ja piirros: Iina Remonen

SuSJ

-SEIKKAILOO TULEVAISUUDESSA

OSA III: "YLIOPISTO + POLITIIKKA = YLIOPISTOPOLITIIKKA?"

Piirros: Oskari Wäänänen

Vuosijuhlassa mukana:

Pohjois-Savon liitto

Etelä-Savo
SAIMAAN
MAAKUNTA